

Παγκράτι city - Η γειτονιά μου

Ιστορίες για... σινεμά

Ευχαριστώ για τις διορθώσεις των κειμένων και τις συμβουλές τους:
Έλια Ιατρού, Αντωνία Ζούμπα, Αντωνία, Στέλιο Πολυδώρου, Ματίλντα.

© Copyright Σαλώμη Σακελλαρίου, Αθήνα 2007

- Σχεδιασμός εξωφύλλων: Στέλιος Πολυδώρου
- Σχεδιασμός ιστοσελίδας: Σπύρος Αλιφραγκής, Σωτήρης Πετρόπουλος
www.istoriesgiacinema.gr
- Παραγωγή: Μ. Ρωμανός Ε.Π.Ε.

*Στα παιδιά μου,
Σπύρο και Ματίλντα*

Η φαντασία δεν έχει όριο, και μη χειρότερα...

Κατοικώ στην πιο περίεργη, ερωτική, σέξι, αισθησιακή, γλυκιά, χαριτωμένη, χαρούμενη, ινδιάνικη συνοικία που βρίσκεται στο κέντρο της Αθήνας. Μένω στη «γειτονιά των Χαρωπών», κάτω από τη γειτονιά των «Απάτσι», οι οποίοι κάποια στιγμή καταστρέφουν τα μέρη μας με το «έτσι θέλω», αλλά κι εμείς τους ρίχνουμε υπνωτικό στο γαλατάκι τους, τους κοιμίζουμε και τους κουρεύουμε γουλί. Όταν μακραίνουν τα μαλλιά τους γινόμαστε και πάλι φίλοι.

Γιατί περίεργη; Γιατί έχει αυτιά. Καλά διαβάσατε. Αυτιά παντού. Αυτιά κολλημένα στους τοίχους, φυτεμένα στα πεζοδρόμια, κρεμασμένα στα δέντρα, στα φανάρια κι όπου αλλού μπορεί να φανταστεί κανείς. Δεν τολμάς να μιλήσεις, θα σε ακούσουν οι «Απάτσι». Πολλές φορές το ξεχνάμε, μερικές φορές αδιαφορούμε, άλλες φορές τσαντιζόμαστε, άλλες φορές δεν μπορούμε να κάνουμε διαφορετικά. Βέβαια δε γνωρίζουμε σε ποια σημεία υπάρχουν αυτά τα καταπληκτικά κατασκευάσματα και γι' αυτόν το λόγο αποφασίζουμε να μιλάμε χαμηλόφωνα, να γίνονται οι συναντήσεις και να παίρνονται οι αποφάσεις μας κεκλεισμένων των θυρών. Να πω την αλήθεια, βρέθηκα σε πολύ δύσκολη θέση, διότι είχα συμπαθήσει τον αρχηγό της άγριας αυτής φυλής των ινδιάνων κι από την άλλη μισούσα τις πράξεις τους – έσπηναν διαρκώς ενέδρες. Μπερδεμένες καταστάσεις.

Όταν άρχισε ο πόλεμος ήμουνα ενάντια σε αυτόν, γιατί είμαι ποτή οπαδός της ειρήνης, όμως δεν μπορούσα να πράξω διαφορετικά. Έπρεπε να πολεμήσω στο πλευρό των γειτόνων μου και να υπερασπίσω τα εδάφη μας. Στην αρχή προσπάθησα ν' αποτρέψω τη λεηλασία με χίλιους τρόπους, δίκως όμως αποτέλεσα.

Δεν περνά από την γειτονιά τους, διότι θα εκτοξευθεί δηλητηριασμένο βέλος από το κάστρο όπου κατοικοεδρεύει ο αρχηγός, το οποίο είναι αρκετά μεγάλο και καλά οχυρωμένο κι αναγκάζομαι να κάνω ολόκληρο κύκλο για να πάω στην τράπεζα. Διασχίζω

αμμόλοφους (εδώ στην άμμο οι «Απάτσι» κρύβουν τα κεφάλια τους σαν τις στρουθοκαμήλους), ποταμούς, παραπόταμους, δασύλλια κι όταν φτάνω στον προορισμό μου, έπειτα από κοπιαστική και επίπονη διαδρομή, πέφτω ξερή από την πλάλα. Κάθε φορά που με βλέπει ο υπάλληλος, τρέχει και μου φέρνει ένα ποτήρι νερό, διότι με λυπάται. Μια μέρα μου λέει:

– Σίγουρα θα έρχεστε από πολύ μακριά με τα πόδια!

– Όχι, εδώ πιο κάτω μένω, κοντά στην πλατεία!

Σαστίζει ο άνθρωπος.

Αυτό που συνέβαινε στην όμορφη γειτονιά μας, άρχισε να είναι εμπόδιο στη δημιουργική μας δουλειά, να μας ταλαιπωρεί, να μας κουράζει και γι' αυτό εμείς, οι κάτοικοι της «γειτονιάς των χαρωπών», σταματήσαμε το πυρ.

Έτσι επικρατεί ηρεμία, γιατί το επιδιώξαμε, γιατί το θελήσαμε και γιατί έχουμε άλλα σπουδαιότερα να κάνουμε, όπως να σας γνωρίσουμε τα στέκια μας και να φτιάξουμε τις ελληνικές ταινίες!

Γνωριμία της «πολιτείας» μας

Οι περισσότερες συνοικίες της Αθήνας μοιάζουν μεταξύ τους, οπότε και η δική μας δε διαφέρει. Ένα μουντό, μίζερο χρώμα κυριαρχεί παντού. Οι πολυκατοικίες είναι παλιές, χτισμένες η μία δίπλα στην άλλη με μπαλκόνια που κρέμονται άκοιμπα. Η πίσω όψη τους έχει ένα ξεθωριασμένο χρώμα – μερικές από αυτές είναι ριγωτές, γιατί το νερό της βροχής κυλώντας πάνω στον τοίχο έχει κάνει γραμμές – ενώ η μπροστινή είναι γκρι ή άσπρο-μπεζ. Αυτοκίνητα, αυτοκίνητα, αυτοκίνητα βλέπεις παντού, στοιβαγμένα στους δρόμους, σε παράλληλες σειρές, πάνω στα πεζοδρόμια, παρά τρίχα μέσα στα μαγαζιά και τα σπίτια μας.

Τώρα as γνωρίσουμε μαζί αυτή τη ζωνρή «μικρή πόλη», που έζησα κι αγάπησα πολύ αργότερα από όταν ήρθα να μείνω εδώ.

Το σπίτι μου είναι ανάκτορο, όπως λέμε «ανάκτορο Βερσαλλιών», με πολλά δωμάτια, τεράστιες βεράντες, κήπους. Εν ολίγοις πηδάμε σεντόνια, μαξιλάρια, έπιπλα, για να πάμε από το ένα δωμάτιο στο άλλο, καθότι δε χωράμε!

Ο δρόμος που μένω είναι 5 χιλιομέτρων περίπου, δηλαδή ούτε 5 μέτρα καλά-καλά. Λοιπόν, σε έναν τόσο da μικρό δρόμο η ονομασία του έχει γραφτεί στη μία ταμπέλα, στην πάνω γωνία, σωστά με δύο «π» ενώ στην άλλη γωνία λάθος με δύο «ο». Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών!

Η «συμφωνική ορχήστρα» του Παγκρατίου, δηλαδή οι οργανοπαίκτες και επισκευαστές μουσικών οργάνων στο υπόγειο, οι οποίοι έχουν γίνει μεγάλοι και τρανοί με τις υπέροχες εκτελέσεις τους.

Το «εργοστάσιο ξυλείας του Τεό», που πιάνει τέσσερα τετράγωνα, δηλαδή ένα μαγαζί 2 μέτρων ίσα-ίσα για να φτιάχνει κανένα ράφι για τους γείτονες.

Το μαγαζί ηλεκτρικών ειδών, όπου οι υπάλληλοι είναι περισσότεροι από τα ηλεκτρικά είδη και σωστοί καλαμπουρτζήδες.

Το καθαριστήριο, όπου πηγαίνω περισσότερο για να φάω τις ωραίες καραμέλες. Σίγουρα η γλυκύτατη ιδιοκτήτρια θα νομίζει ότι πάσχω από υπογλυκαιμία, γιατί δε θα υπάρχει άλλος πελάτης να τρώει τόσες καραμέλες, κάθε φορά που δίνει τα ρούχα για καθαρισμό.

Ο μέχρι πρότινος ιδιοκτήτης μαγαζιού γνωστών φαρμάτων γαλακτοκομικών προϊόντων, ο Σάκης, ο οποίος το έκλεισε μετά από μεγάλη ανάπτυξη και πλούτο και πήγε να ζήσει στην Καραϊβική για πάντα. Φεύγοντας ούτε το νοίκι δεν είχε να πληρώσει ο άμοιρος.

Το «τεράστιο λιλιπούτειο» γυμναστήριο, όπου χαζεύεις τις κορμάρες από τα παράθυρα να γυμνάζονται κι έτσι αποφασίζεις να πας κι εσύ για άσκηση, για να αποκτήσεις το θελκτικό κορμί που ονειρεύεσαι.

Το φαρμακείο, όπου η συμπαθέστατη και πανέξυπνη ιδιοκτήτρια πουλάει τόσα διαμερίσματα όσα και φάρμακα, κάπι σαν μισθικό γραφείο με μεγάλη δόση φαρμακείου.

Η κυρία φιλόλογος, με την άπταιστη καθαρεύουσα, είναι πάντα συνεπής στο ραντεβού της με τις αδέσποτες γάτες για τσίγμα. Κι αυτές την περιμένουν πρωί – απόγευμα συγκεκριμένη ώρα.

Στην ανηφόρα, η Πασαρέλα ψητοπωλείων, το ένα δίπλα στο άλλο, συναγωνίζονται για το ποιό θα φτιάξει το πιο καλοψημένο «κουκλί κοτόπουλο». Ανάλαφρες χαριτωμένες υπάρξεις ψήνουν νυχθημερόν και σερβίρουν. Η ουρά ανδρών φτάνει μέχρι το Σύνταγμα, εξαιτίας της νοστιμιάς των κοτόπουλων και των ίδιων των κοριτσιών.

Το Στάδιο, όπου τρέχουν οι παιδαράδες της περιοχής κι όχι μόνο, οι κορμάρες της γειτονιάς και των περιχώρων, καθώς και η συμπαθέστατη ευτραφής κ. Τσουκνιδιάδου, η οποία με έμαθε να μαζεύω τσουκνίδα για τις πίτες. Οι συνταγές της υπέροχες, ευτυχώς όμως που δεν τις φτιάχνω, γιατί σίγουρα θα γινόμουν κι εγώ 100 κιλά. Η κυρία Τσουκνιδιάδου τρέχει 7 χιλιόμετρα κάθε μέρα.

Η λαϊκή αγορά μας, με φόντο το Στάδιο. Boutiques φρέσκων φρούτων, λουλουδιών, πατάτας, λεμονιού, μαρουλιού, ντομάτας, αρακά, αγκινάρας, κρεμμυδιού, σκόρδου, λάχανου, καρότου, κουνουπιδιού, φρέσκων ψαριών, φρέσκων βιετέξ, σφουγγαρόπανων κλπ. κλπ.

Το πιο μεγάλο supermarket της Ελλάδας βρίσκεται στη δεύτερη σε ιστορία και μέγεθος πλατεία, δίπλα στο «ανάκτορο μου». Δέκα ασανσέρ, 5 κυλιόμενες σκάλες, 20 ταμεία, 650 καλάθια, 200 καροτσάκια. Οι πάπες, οι αγριόχηνες, οι πέρδικες, το χαβιάρι, το αυγοτάραχο, το πατέ, αφθονούν καθώς και οι ζητιάνοι μπροστά στην είσοδο!

Η μεγαλοπρεπέστατη πλατεία κοντά στο σπίτι μου, όπου βρίσκεται το καφενείο «Ελλάς Ελλήνων Παγκρατιωτών».

Το «Café Royale», όπου πίνουμε υπέροχο καφέ με θέα τη μικρή πλατεία μέσα από τη ζελατίνα, ανάμεσα σε σάντουιτς, ντόνατς, τυρόπιτες, κρέπες, θόρυβο και τις τσιριχτές φωνές των μαύρων πουλιών.

Ο συμπαθέστατος κουλτουριάρης κτηνίατρος, ο οποίος είναι ένας υπέροχος συζητητής και γνώστης της ιστορίας περισσότερο απ' ό τι της κτηνιατρικής. Το κτηνιατρείο του χωράει ακόμη και ελέφαντα.

Η σουζοπλατεία, το στέκι των σουζοκαταναλωτών. Οι μυρωδιές από το καλαμαράκι, το χταποδάκι, τη σουπιά, την τυροκαυτερή, το τζατζίκι φτάνουν μέχρι το Στάδιο και σπάνε την μύτη των αθλητών που ξενηστικωμένοι γυμνάζονται.

Τα καλλυντικά, όπου πας για ένα μανό και φεύγεις με δέκα, αφού η συμπαθέστατη ιδιοκτήτρια σε έχει καταφέρει να τα πάρεις σχεδόν όλα.

Ο «Οίκος Φουναρό», με κορυφαία δημιουργό τη «Ντονατέλα». Ένα τριώροφο μινιμαλιστικό οίκημα μόδας, δηλαδή ένα ιδιόκτητο μαγαζί τριών τετραγωνικών μέτρων με μια σπουδαία εμπνευσμένη γυναίκα.

Το «Hyde Park» της περιοχής, δηλαδή το άλσος. Και τί δεν έχει εκεί μέσα. Μεγάλες λίμνες, καφετέριες σε ξύλινα μικρά συμπαθητικά σπιτάκια, τεράστια δέντρα, πάπιες, πουλιά, αγελάδες (λάθος, αυτές βόσκουν στη γειτονιά των «Απάτσι») κι όλα αυτά βέβαια στη φαντασία μου.

Καφετέριες, καφετέριες, καφετέριες, καφετέριες στο «Champs Elysees», δηλαδή Υμηπτού. Εδώ έχουμε τη «χλιδάτη φτώχεια», όπως λέει ένας φίλος. Κοριτσιίστικες φατσούλες παντού και κάθε μια από αυτές αγωνιά ποιά θα είναι η πιο ωραία και ποιά θα πει την πιο έξυπνη ατάκα, την οποία όμως δε θα ακούσει κανείς αφού η μουσική είναι πάντα στη διαπασών! Γιατί βάζουν τη μουσική τόσο δυνατά αφού ούτε χορεύουν, ούτε μπορούν να συζητήσουν;

Τα κουτούκια της περιοχής με το ζεστό περιβάλλον και το καλό κρασάκι. Εδώ γυρίζουμε κάποιες σκηνές από τις ταινίες.

Τα αρτοποιεία, καμιά εικοσαριά σε κάθε τετράγωνο, με ποικιλία κολουριών, ψωμιών, γλυκών, κέικ, μπισκότων, έτοιμα να βγούν από τις βιτρίνες και να μπουν στο στομάχι μας!

Οι κινηματογράφοι της περιοχής, με κεντρικό άξονα το «Ελλάς» σε επιβλητικό σημείο, στην πλατεία μπροστά από το συντριβάνι, όπου γίνονται οι εκδηλώσεις του φεστιβάλ του Ελληνικού οσκαρικού κινηματογράφου. Τα βραβεία ονομάζονται «Παγκράτια Όσκαρ». Βέβαια, για να παρακολουθήσεις έργο τον χειμώνα, πρέπει να έχεις μαζί σου το λιγότερο... κουβέρτα.

Τα «Happy nails», όπου πηγαίνουμε για να «χαμογελάσουν» τα νύχια μας ή μάλλον να δακρύσουν από τον πόνο...

«La fiesta», το μεγάλο κατάστημα pret-a-porter με τα πιο σικάτα ρούχα. Ένα μαγαζί 4×4 που για να δοκιμάσεις παντελόνι δίνεις κλωτσιές στο τραπεζάκι, στο σουτράκι, στην ταμειακή μηχανή, διότι απλούστατα δε χωράς από την πολλή πελατεία.

Το «Cio», αντιπροσωπευτικό μαγαζί στη λεωφόρο της εντυπωσιακής «πολιτείας» μας. Ό,τι τρώς στοιχίζει 1 ευρώ, καταπληκτικό! Ακόμη και η πολυκοσμία και η βραβούρα εκεί μέσα τόσο στοιχίζει, όχι παραπάνω.

Ισοτιπύτα αισθητικής. Όταν οι γειτόνισσες μπαίνουν εκεί μέσα ευτραφείς τη μια μέρα, την άλλη μέρα βγαίνουν συλφίδες. Βάζουν κάτω και την οπτικού. Μετά από το αδυνάτισμα δεν πατάνε το πόδι τους στο αρτοποιείο, που βρίσκεται στο ισόγειο των ισοτιπύτων και πολύ φοβάμαι την πτώχευση του μαγαζιού αυτού παράλληλα με των ισοτιπύτων ομορφιάς.

Γυαλιά οράσεως, φακούς, γυαλιά ηλίου μόνο στον οίκο οπτικών, που βρίσκεται γεωγραφικά στη γειτονιά των «Απάτσι», αλλά ιδεολογικά ανήκει στη δική μας «γειτονιά των Χαρωπών». Έχω βάλει στοίχημα, ότι κάποια μέρα θα τους πετύχω κατοουφιασμένους και ιδιαίτερα τη γλυκούλα ξανθούλα την οποία ποτέ μα ποτέ δεν θα δεις μουτρωμένη.

Οι εκκλησίες μας. Η μία στο ύψωμα της πλατείας, μας φυλάει όλους και μας βλέπει, η δε άλλη στο Καλλιμάρμαρο, εκεί που της αρμόζει.

Ισοτιπύτα ξένων γλωσσών. Κάθε τετράγωνο κι ένα! Πιο πολλά είναι τα ισοτιπύτα από τα παιδάκια! Ξεχωρίζει όμως της φίλης μου, γιατί

το ινστιτούτο της είναι μια «παιδική χαρά». Τα παιδιά χαίρονται να κάνουν μάθημα μαζί της. Οι κούνιες και οι τραμπάλες μόνο λείπουν!

Οι Boutiques όλων των ειδών βρίσκονται στους κεντρικούς δρόμους. Οι πολυτελείς βιτρίνες τους με τα πανάκριβα ρούχα, αξεσουάρ, κοσμήματα, παπούτσια είναι πρόκληση για τους κατοίκους. Bahama, Barama, Perama και δε συμμαζεύεται!

Και η πιο γνωστή πλατεία στο άλσος, κάπως σαν πλατεία Ηρώων, όπου βρίσκεται ο ξακουστός «Φραπές». Εδώ γίνονται τα περάσματα. Τέσσερις γωνίες με σηματοδότες. Περιμένεις στην πρώτη γωνία το πράσινο ανθρωπάκι, περνάς. Στη δεύτερη γωνία περιμένεις πάλι το πράσινο ανθρωπάκι, περνάς. Στην τρίτη γωνία περιμένεις πάλι το πράσινο ανθρωπάκι, περνάς κι επιτέλους φτάνεις στην τέταρτη γωνία και κατευθύνεσαι στον προορισμό σου. Αφού να σκεφτείτε, οι «Απάτσι» έχουν πάθει αυχενικό σύνδρομο έτσι όπως παρατηρούν και κατασκοπεύουν από το κάσιτρο. Κουνάνε το κεφάλι τους πέρα δώθε βλέποντας τους περαστικούς να πηγαίνονται από τη μία γωνία στην άλλη!

Το θαύμα της γειτονιάς είναι «η super θεία». Είναι η μασκότη μας. Αυτό τα λέει όλα!

Εμπορικό κέντρο, εκεί όπου βρίσκονται όλα τα «κέντρα» της οικουμένης. Μαγαζιά με ρούχα, ινστιτούτα καλλονής, καφετέριες, σκαλιά, σκαλάκια, φυτά, κυλιόμενες σκάλες, διάφανο ασανσέρ, κομμωτήρια, καφεκοπτεία, πρακτορεία ταξιδίων, δισκάδικα, ουράνιοι θόλοι μόνο... άγρια ζώα και πουλάκια δεν υπάρχουν!

Το πρωτότυπο ανθοπωλείο, που είναι αδύνατον μα μη σταθείς στην βιτρίνα και να χαζέψεις τις εμπνευσμένες συνθέσεις του!

«Κικής Ινστιτούτο», που όταν πηγαίνεις για μασάζ από την πολλή χαλάρωση δεν μπορείς να πάρεις τα πόδια σου.

Το γραφικό καφενεδάκι στα σκαλάκια, δίπλα στο άλσος, όπου πίνεις τον καφέ σου μυρίζοντας τις... ευωδιές των σκύλων, που αναδύονται από το χώμα, αγναντεύοντας τον τοίχο.

Η πλατεία των περιστεριών, το στέκι τους, όπου γευματίζουν με την ποικιλία των μουσκεμένων ψωμιών στην πρασινάδα και κάνουν «πολύωρες συζητήσεις».

Η γιαγιούλα με φόρμα ποδηλάτου και κράνος πηγαίνει βόλτα τα σκυλάκια της με το ποδήλατο στον Εθνικό κήπο. Είναι άπαικτη στην ανηφόρα.

Mini spa απέναντι από τον Βασιλόπουλο. Όλη μέρα spa, αποτοξίνωση και το απογευματάκι πας απέναντι και ψωνίζεις και των... «πουλιών τα γάλατα», τα οποία καταβροχθίζεις.

Κομμωτήρια, πληθώρα κι από δαύτα. Στο ένα μπαίνεις για να λουστείς, στο άλλο για να χτενιστείς, στο άλλο για να βάψεις τα μαλλιά, σ' άλλο για να τα κόψεις, κι ούτω καθεξής.

Από οξεί αιθέριες υπάρξεις άλλο τίποτα. Κορμάρες σε κάθε γωνιά, δρόμο, σοκάκι, πεζόδρομο, πεζοδρόμιο, μαγαζί, καφετέρια, σινεμά, supermarket, περίπτερο, αρτοποιείο, στον αέρα (αυτές είναι οι πεταχτές).

Και τέλος ο έρωτας. Αχ... αυτός ο έρωτας είναι παντού στην πόλη μας. Σε κάθε γωνιά, δρόμο, σοκάκι, πεζόδρομο, πεζοδρόμιο, μαγαζί, καφετέρια, σινεμά, supermarket, περίπτερο, αρτοποιείο, στον αέρα.

Οι ελληνικές ταινίες – Στον Προφήτη Ηλία

Σε μια γωνιά της πλατείας όπου δεσπόζει η εκκλησία του Προφήτη Ηλία, βρίσκεται η καφετέρια «Μπλε».

Κάθε πρωί, η κυρία Μαρία ντύνεται ωραία, περιποιείται τα μαλλιά της, φοράει τα σκουλαρίκια της και την καρφίτσα της κι ανηφορίζει το φαρδύ δρόμο αισμαίνοντας ελαφρά. Μπαίνει στην καφετέρια, περνά από το τραπέζι του κυρίου Άρη με ένα χαμόγελο και χίλιες καλές κουβέντες.

- Καλημέρα σας, κύριε Άρν.

- Καλημέρα σας, κυρία Μαρία.

- Όμορφη μέρα σήμερα.

- Ναι, είναι όμορφη σήμερα. Ευτυχώς, ο καιρός έφτιαξε.

Κάθε μέρα, «καλημέρα», «γεια σας», «τι κάνετε». Ένα ειδύλλιο βρίσκεται σ' εξέλιξη. Σήμερα δέκα κουβέντες, την επόμενη είκοσι και στο τέλος τα λένε με τις ώρες καθισμένοι στο ίδιο τραπέζι.

Σχεδόν την ίδια ώρα, ο κύριος Άρνς, κοστουμαρισμένος, κάθεται στο τραπέζακι τους -πηγαίνει πάντα πρώτος- περιμένοντας να τη δει να μπαίνει στο μαγαζί με το χαρούμενο, ήρεμο, φωτεινό πρόσωπό της. Κι αν καμιά φορά αργήσει, ανησυχεί, γιατί οι ηλικίες τους είναι επικίνδυνες. Επιθυμεί να είναι καλά και οι δύο για να μπορέσουν να απολαύσουν τη ζεστή συντροφιά τους αυτά τα τελευταία χρόνια, μέρες, στιγμές της ζωής τους.

Βρισκόμαστε στην καρδιά του καλοκαιριού. Ο ήλιος είναι δυνατός κι η ζέστη ανυπόφορη. Είναι η γιορτή του Προφήτη Ηλία. Η καφετέρια ασφυκτιά από κόσμο, λόγω της γιορτής.

Η κυρία Μαρία βγάζει από την τσάντα της την βεντάλια της κι ένα πακέτο το οποίο ακουμπάει στο τραπέζι.

- Σήμερα σου έφερα τυροπιτάκια. Τα έφτιαξα μόλις προ λίγου κι είναι ακόμη ζεστά.

- Μα σκώθηκαν νωρίς για να φτιάξεις τυροπιτάκια; Σε ευχαριστώ.

- Ούτως ή άλλως σκώνομαι πρωί, χαμογελά γλυκά.

- Δεν θέλω να κουράζεσαι, την ψευτομαλώνει εκείνος.

- Μα δεν κουράζομαι, με χαροποιεί να φτιάχνω κάτι για σένα. Πήγες στον γιατρό χτες το απόγευμα;

- Ναι, πήγα και μου είπε ότι είμαι μια χαρά. Λίγο το ουρικό οξύ να κοιτάξω. Βλέπεις κακό σκυλί ψόφο δεν έχει.

- Μα τι είναι αυτά που λες;

- Αγαπημένη μου Μαρία, πόσο ευτυχισμένο με κάνεις. Είναι κάτι που δεν περίμενα να βρω στα γηρατιά μου.
- Κι εμένα το ίδιο. Καμιά φορά το συζητώ με την κόρη μου, γιατί με ρωτάει κάπου-κάπου.
- Μήπως έχει άσχημη γνώμη για μένα;
- Όχι, όχι καθόλου. Το αντίθετο μάλιστα, είναι χαρούμενη γι' αυτό. Του πάνει το χέρι στοργικά κι εκείνος την κοιτάζει στα μάτια. Είναι ο δικός του τρόπος έκφρασης του «ευχαριστώ» για την αγάπη της. Κάνουν την ίδια σκέψη: Είναι τυχεροί που βρίσκονται μαζί, που ο Θεός τους έδωσε στο τέλος της ζωής τους μεγάλη αναπάντεχη χαρά, να γνωριστούν.
- Έχει φασαρία σήμερα εδώ. Πάμε κι εμείς στην εκκλησία να προσκυνήσουμε;
- Και βέβαια να πάμε και μάλιστα τώρα.

Η κυρία Μαρία πάνει αγκαζέ τον αγαπημένο σύντροφο, φτάνουν στην εκκλησία, προσκυνούν την εικόνα κι ανάβουν κεράκι με μια ευχή: Ο Θεός να έχει καλά αυτούς, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους. Ύστερα κάνουν μια μικρή βόλτα στο πανηγύρι. Ο θόρυβος, η κοσμοσυρροή, το στριμωξίδι δεν τους ενοχλεί. Είναι γαλήνιοι, ευτυχισμένοι. Ο κύριος Άρπς της αγοράζει την εικόνα του αγίου, κι εκείνη ένα φυλαχτό.

Η εικόνα κρέμεται πάνω από το προσκεφάλι της. Το φυλαχτό είναι κάτω από το μαξιλάρι του.

Στο κουτούκι του Νικόλα

Στο κουτούκι του Νικόλα η Άρτεμη κι ο Μάρκος κάθονται στο τραπέζι με τη λαδόκολλα, όπου είναι σερβιρισμένα πιάτα με μπόλικη

φάβα και κρεμμυδάκι για γαρνιτούρα, φασολάκια μαυρομάτικα πάλι με κρεμμυδάκι, τηγανιτές πατάτες, τυράκι, πικάντικοι γίγαντες, καυτερό τζατζικάκι και κοκκινέλι πρώτης ποιότητας.

- Πρόσεξες, καλή μου, ότι σήμερα τρώμε χωρίς μουσική;

- Ναι. Αλήθεια, τι γίνανε οι κιθαρίστες μας;

- Δεν έχουν έρθει. Ε, μπαρμπα-Σταύρο, πού είναι τα παιδιά;

- Αρρώστησε ο μεγάλος κι ο άλλος του συμπαραστέκεται. Βλέπεις είναι χρόνια μαζί, είναι καλοί φίλοι.

Ο κυρ-Σταύρος έρχεται και κάθεται στο τραπέζι τους. Τους συμπαθεί πολύ.

- Τι κάνετε, φίλοι μου;

Χτυπά φιλικά στον ώμο τον Κώστα.

- Καλά είμαστε. Κάθισε να πεις ένα ποτηράκι κρασί.

- Άντε, βάλε να πω ένα. Πώς είσαι Άρτεμη;

- Καλύτερα. Ο πρώην σύζυγος έρχεται και βλέπει τα παιδιά συχνά κι έτσι είναι ευχαριστημένα τώρα και πιο ήρεμα.

- Πολύ ευχάριστο. Άντε, στην υγεία σας και στα καλύτερα με όλη μου την καρδιά. Τι να κάνουμε; Η ζωή είναι δύσκολη, άτιμη, αλλά ωραία, μην το ξεχνάτε.

- Ε, Σταύροοο!

- Ωχ, με φωνάζουν πάλι. Δεν μπορώ να κάτσω ούτε ένα λεπτό.

- Ε, και δεν χαίρεσαι που έχεις πελατεία, επομένως και χρήμα;

- Αχ, έχω κουραστεί πάρα πολύ, δουλεύω από 14 ετών. Τι να το κάνω το χρήμα σ' αυτή την ηλικία, άμα δεν μπορώ να το απολαύσω; Πάω τώρα. Αν μπορέσω, θά 'ρθω αργότερα, μόλις η πελατεία αραιώσει.

Ο Κώστας κοιτάζει την Άρτεμη ανήσυχος.

- Σήμερα φαίνεσαι κουρασμένη, έχεις κύκλους κάτω από τα μάτια σου.

Της χαϊδεύει τα μαλλιά.

- Δεν κοιμάμαι τα βράδια. Έχω αγωνία για το διαζύγιο.
- Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Όλα θα πάνε καλά.
- Προσπαθώ, Κωστή μου, προσπαθώ. Δυστυχώς, δε σου μοιάζω, είμαι απαισιόδοξη τις περισσότερες φορές.
- Να είσαι αισιόδοξη. Τη φιλά τρυφερά στο μέτωπο.
- Όταν μια γυναίκα είναι μόνη με δυο παιδιά και υπάρχουν τόσα προβλήματα, είναι δυνατόν να τα βλέπει άσπρα;

Δάκρυα κυλούν στα μάγουλά της.

- Έλα τώρα, μετά από τόσα που έχεις περάσει έφτασες στο τέλος. Θα κατεβάσω την κιθάρα από τον τοίχο να παίξω το αγαπημένο σου τραγούδι. Θα τραγουδήσεις;
- Θα τραγουδήσω. Μετά από τόσο κρεμμύδι και φάβα, φωνή κορώνα.

Γελάει.

- Έτσι, μπράβο, χαμόγελο Colgate.

Η κιθάρα και η φωνή της ακούγονται απαλά. Και οι υπόλοιποι συνδαιτυμόνες ακολουθούν στο τραγούδι. Μια ξεχωριστή ατμόσφαιρα στο ταβερνείο.

Πριν τα μεσάνυχτα φεύγουν αγκαλιασμένοι. Αύριο μια άλλη μέρα ξημερώνει, που ποιος ξέρει τι χαρά ή τι λύπη θα τους φέρει.

Αθλητικά είδη «υψηλής ραπτικής»

Καθώς η κομψή μοδίστρα κλείνει το ατελιέ της, καληνυχτίζει τον μεσήλικα κύριο που έχει το διπλανό μαγαζί αθλητικών ειδών.

- Καληνύχτα σας, κύριε Αχιλλέα.

- Καληνύχτα σας, κυρία Αμαλία, καλή ξεκούραση.

Της απαντά κουρασμένα, μα εγκάρδια.

- Ευχαριστώ, το ίδιο και σε σας. Αύριο πάλι εδώ θα είμαστε, για το μεροκάματο.

- Ναι, ναι, αύριο.

Κάθε πρωί, ανεβάζουν τα ρολά των μαγαζιών τους και κάθε βράδυ τα κατεβάζουν την ίδια ώρα.

- Καλημέρα, κύριε Αχιλλέα.

- Καλημέρα, κυρία Αμαλία.

- Πώς είστε σήμερα;

- Μια χαρά, εσείς;

- Καλά, ευχαριστώ. Να σας φτιάξω ένα καφεδάκι; Θα φτιάξω και για μένα.

- Αν φτιάξετε για σας, ναι, θα ήθελα ένα γιατί δεν πρόλαβα να πω σήμερα. Ευχαριστώ, είστε πολύ καλή.

- Τι καφέ πίνετε;

- Ό,τι φτιάξετε.

- Εντάξει, πώς τον πίνετε;

- Μέτριο.

Σε λίγο η Αμαλία τοποθετεί το φλιτζάνι με τον αχνιστό καφέ στο δίσκο και μπαίνει στο μαγαζί του Αχιλλέα. Κάποιοι πελάτες είναι μέσα. Ακουμπά το δίσκο πάνω στον πάγκο.

- Το φτιάξατε κιόλας; Ευχαριστώ και πάλι.

- Παρακαλώ. Θά 'ρθω αργότερα να τα μαζέψω, στην υγεία σας.

Όταν οι πελάτες φεύγουν, ο Αχιλλέας ρουφάει τον καφέ γρήγορα και πηγαίνει δίπλα στις Αμαλίας.

- Ωραίος καφές! Να πω το κοινότυπο ότι είναι καλός, γιατί είναι από τα χεράκια σας;
- Ευχαριστώ πολύ. Μα γιατί δεν μιλάμε στον ενικό, σκέτο Αμαλία.
- Σκέτο Αχιλλέας, λοιπόν.

Ρουφηξιά στη ρουφηξιά, καθιερώνεται ο πρωινός καφές από τα χεράκια της Αμαλίας κι έτσι σμίγουν.

Το σούρουπο, όταν κλείνουν τα καταστήματά τους, κατηφορίζουν στο πλησιέστερο μπαράκι για ένα ποτό, κουβεντούλα και χαλάρωση. Αρχικά ήταν μια ταιριαστή φιλική παρέα, που αργότερα όμως εξελίχθηκε σε μια εγκάρδια συντροφικότητα και μετέπειτα σε έρωτα.

Ένα βράδυ στο ήσυχο μπαράκι:

- Σκέφτομαι να βάλω κι άλλο εμπόρευμα στο μαγαζί, εσύ τι λες;
- Δε διακινδυνεύεις έτσι, με τέτοια κρίση;
- Ας διακινδυνεύσω κι εγώ μια φορά στην ζωή μου. Πάντα ήμουνα συντηρητικός.
- Μα τώρα σε αυτή την ηλικία;
- Γιατί όχι, δεν είναι και τόσο αργά, τι έχει η ηλικία μου; ρωτά, τάχα θιγμένος, εκείνος.
- Ε, τότε, προχώρα, μια γνώμη είπα, καλέ μου.
- Λοιπόν θα φτιάχνεις σπορ ρούχα.
- Εγώ;

Σε σύντομο χρονικό διάστημα τα δύο μαγαζιά ενώθηκαν σε ένα και η γλυκύτατη μοδιστρούλα δημιούργησε «αθλητικά είδη υψηλής ραπτικής», που έγιναν γνωστά σε όλη την Ευρώπη. Εκτός από τον έρωτα ήρθε και ο πλούτος.

«Παγκράτια αθλητικά είδη υψηλής ραπτικής»

«Pagratia sportswear haute-couture»

Ο Πούπη στο κτηνιαγείο

Μια μέρα, στο κτηνιαγείο του Βασίλη μπαίνει το πιο ωραίο κορμί της γειτονιάς με το σκυλάκι της. Μια ψηλή κοπέλα, μελαχρινή, απλά ντυμένη, αλλά με ένα μπλουζάκι αρκετά προκλητικό. Του Βασίλη του πέφτουν τα εργαλεία. Τέτοια στήθη δεν έχει ξαναδεί, τέτοιες καμπύλες. Μια θεά με το πιο άσχημο σκυλί που έχει δει ποτέ.

- Καλημέρα σας. Είστε ο κτηνίατρος, έτσι δεν είναι;
- Μάλιστα.
- Ο Πούπη κάνει εμετό συνέχεια κι έχω ανησυχήσει.
- Ελάτε, περάστε. Τι έφαγε χτες;
- Χτες είχα πάει σε ένα σπίτι φίλων στην εξοχή και τον είχα πάρει μαζί μου. Έφαγε ό,τι φάγαμε κι εμείς.
- Σαν τι δηλαδή;
- Λίγο μπιφτεκάκι με πατατάκια και λίγο κοτόπουλο με μακαρονάκι.
- Τόσα πολλά;
- Τρώει πολύ, είναι λαίμαργος.
- Για ανεβάστε τον εδώ πάνω, να τον εξετάσω.

Όπως σκύβει για να πάρει τον Πούπη αγκαλιά, τα στήθη της ξεχειλίζουν από το ντεκολτέ, ενώ ο σπιτός ποπός της διαγράφεται μέσα στη στενή φούστα. Ο Βασίλης αναστατώνεται. Τώρα πώς να εξετάσει τον... Πούπη; Πρώτη φορά του συμβαίνει να μην μπορεί να συγκεντρωθεί κι αυτό το αναθεματισμένο σκυλί γαβγίζει μόλις το ακουμπάει και του τρυπάει τα αυτιά. Κάποια στιγμή η εξέταση τελειώνει.

- Θα του δώσετε κάποια χάπια που θα σας γράψω, θα προσέχετε τη διατροφή του και θα περάσετε μετά από μια βδομάδα. Μέχρι τότε σίγουρα θα έχει στρώσει το στομακάκι του.

Η σέξι ύπαρξη πληρώνει και φεύγει. Ο Βασίλης την παρακολουθεί καθώς απομακρύνεται και η διαπίστωση είναι μία: ότι είναι η πιο αισθησιακή γυναίκα που έχει γνωρίσει κι ο Πούπη το πιο άσχημο σκυλί που έχει περάσει από το ιατρείο του.

Οι μέρες περνούν απελπιστικά αργά. Τρίτη, Τετάρτη... κι ο κτηνίατρος περιμένει εναγωνίως την πολυπόθητη μέρα, που θα εμφανιστούν στην πόρτα η κούκλα και το σκυλάκι-τερατάκι.

Και η πολυπόθητη μέρα έφτασε. Ο Πούπη και η αφεντίκινα εμφανίζονται νωρίς το απογευματάκι. Διακατέχεται από τα ίδια φουντώματα. Εξετάζοντας τον Πούπη, βρίσκει ότι είναι γιατρεμένος, αλλά σκεπτόμενος πονηρά δεν της το αποκαλύπτει. Της λέει να έρθει πάλι μετά από τρεις μέρες (για να μην περιμένει πολύ αυτή την φορά).

- Θα πάρει τρία χαπάκια ακόμη.
- Αν και είναι λαίμαργος, δεν έφαγε κάτι που δεν έπρεπε, πρόσεξα πολύ.
- Μην ανησυχείτε, θα γίνει τελείως καλά μετά από τα τρία αυτά χαπάκια κυρία...
- Εμμανουέλα με λένε. Γειά σας και θα τα ξαναπούμε, απαντά τοαχπίνικα.

Με τέτοιο όνομα εξάπτεται ακόμη περισσότερο.

- Γεια σας και... θα σας περιμένω.

Οι τρεις μέρες, βέβαια, περνούν γρήγορα.

Σήμερα ο Βασίλης δε φοράει την άσπρη μπλούζα. Είναι κομψά ντυμένος και περιμένει την Εμμανουέλα με ανυπομονησία. Αργά το απόγευμα η πόρτα ανοίγει και η μελαχρινή καλλονή εμφανίζεται με τον Πούπη, ο οποίος δε θέλει να μπει μέσα, γαβγίζοντας με αυτή την απαίσια, τοιριχτή φωνή του. Η Εμμανουέλα αναγκάζεται να τον πάρει στην αγκαλιά της, μα όπως κατεβαίνει τα σκαλιά σκοτνάφτει και πέφτει κάτω μαζί με το σκυλάκι. Εκείνος τρέχει αμέσως

να τη βοηθήσει. Η φούστα έχει σπκωθεί ψηλά και φαίνονται τα καλλίγραμμα πόδια της. Η Εμμανουέλα κατεβάζει την φούστα της με απίστευτη γρηγοράδα και σπκώνεται με κατεβασμένο το κεφάλι από ντροπή. Μάλλον, άθελά του, την μάτιασε.

- Χτυπήσατε; τη ρωτά με αγωνία.

- Λίγο στο γόνατο.

- Ελάτε, καθίστε στην καρέκλα.

Τη βοηθάει. Ο Πούπη κάθεται δίπλα της και τρίβεται στα πόδια της.

«Αχ να τριβόμουν κι εγώ πάνω της!» επιθυμεί ο Βασίλης και φέρνει βαμβάκι βουτηγμένο στο οξυζενέ. Με έκπληξη διαπιστώνει ότι τον αφήνει να περιποιηθεί το μικρό τραύμα της κι αυτός πετάει στα σουράνια. Βέβαια δε μπορεί ακόμη να τριφτεί στο γόνατό της όπως ο Πούπη, αλλά πού θα πάει; Θα γίνει κι αυτό.

- Συγνώμη για την αναστάτωση που σας προκάλεσα.

- Αναστάτωση; Ποια αναστάτωση; Καμία αναστάτωση. Είστε καλύτερα; Δεν έτσουξε πολύ, έτσι δεν είναι;

- Λίγο.

Φέρνει ένα ποτήρι νερό.

Σιγά-σιγά σπάει ο πάγος με την κουβέντα που περιστρέφεται γύρω από τα ζώα. Το σίγουρο κοινό τους στοιχείο, τα άλλα θά 'ρθουν αργότερα.

Ο Βασίλης τολμά να της κάνει πρόταση για ένα δείπνο στο Χίλτον. Πρώτη φορά «ρίχνεται» σε γυναίκα τόσο γρήγορα. Παρόλο τον αιφνιδιασμό, η Εμμανουέλα δέχεται και μάλιστα με ένα κρυφό ενθουσιασμό. Όση ώρα κρατάει η συζήτηση, ο Πούπη είναι ήσυχος. Φαίνεται έχει αρχίσει να συνηθίζει το περιβάλλον του κτηνιατρείου.

Το βράδυ γεύονται τα νόστιμα εδέσματα στην ταράτσα του ξενοδοχείου θαυμάζοντας την υπέροχη θέα. Μετά από μια εβδομάδα, στο ίδιο ξενοδοχείο, στο καλύτερο δωμάτιο απολαμβάνει το κορμί της και την φωτιά της.

Έτσι ο Πούππ έχει εξασφαλίσει τζάμπα κτηνίατρο!

Τα ρυζόγαλα

Κάθε μέρα η Πολωνέζα Ιωάννα σφουγγαρίζει την είσοδο της πολυκατοικίας. Δίπλα υπάρχει το μαγαζί γαλακτοκομικών του Σάκν, ο οποίος συνηθίζει να στέκεται στην πόρτα περιμένοντας τον πελάτη και παράλληλα με αυτό φλερτάρει την όμορφη ξένη, που καθαρίζει τον διπλανό χώρο. Του αρέσει πολύ. Λεπτή, ψηλή, ξανθιά, αντίθετα με αυτόν που είναι κοντός, μελαχρινός, σωστός νεο-Ελληνας.

- Καλημέρα κύριε ΣΣάκν.
- Καλημέρα, κοπελιά. Κερνάω ρυζόγαλο. Θέλεις;
- Ευχαριστώ, μα δεν είναι ανάγκη.
- Είναι φρέσκο και νόστιμο σαν εσένα.
- Ευχαριστώ.

Πηγαίνει μέσα, ανοίγει το ψυγείο και επιστρέφει με δύο ρυζόγαλα.

- Αν δεν τα φας τώρα, πάρ' τα μαζί σου.
- Ευχαριστώ. Είσαι πολύ καλός. Θα φάω το ένα και το άλλο θα το πάρω σοπίτι.

Σταματά το σφουγγάρισμα, κάθετη κάτω στο μάρμαρο και το τρώει με λαιμαργία.

Την άλλη μέρα:

- Σήμερα έχω κρέμα καραμελέ. Είναι γλυκιά σαν εσένα. Μόλις τώρα ήρθε το εμπόρευμα.

- Μα εσύ θα με παχύνεις, καλέ...

- Είσαι λεπτή, δεν έχεις πρόβλημα. Έλα μέσα.

Από ρυζόγαλο σε κρέμα κι από κρέμα σε ρυζόγαλο, η Ιωάννα αφρατεύει.

Μόλις τελειώνει την δουλειά, τρέχει στο μαγαζί του. Κάθεται στην παλιά ψάθινη καρέκλα και τιπιβίζουν με τις ώρες. Μέρα με τη μέρα η Ιωάννα γλυκαίνει, ομορφαίνει, όπως και το μαγαζί, γιατί επιμελείται τη διακόσμησή του και την καθαριότητά του. Στη βιτρίνα τα ρυζόγαλα, οι κρέμες, τα γιαούρτια είναι τακτοποιημένα ωραία μπροστά στο πεντακάθαρο τζάμι περιμένοντας τους πελάτες, οι οποίοι έχουν διπλασιασθεί μετά την ήπια «εισβολή» της. Ο Σάκης είναι υπερήφανος, που η αγαπημένη του δεν ήταν καθαρίστρια στην Πολωνία, αλλά μια νοσοκόμος με σπουδές. Αντίθετα με αυτόν, που έχει τελειώσει μόνο το δημοτικό.

Κάθε Παρασκευή πηγαίνει μαζί της στη λαϊκή, για να τη βοηθήσει. Ο Σάκης τσουλάει το καρότσι φορτωμένο με λαχανικά και φρούτα. Αγοράζει και πληρώνει πρόθυμα, ό,τι μαναβικό θέλει η Ιωάννα. Και τι δεν της παίρνει!

- Θέλεις κουνουπίδι σήμερα, γιαβρί μου;

- Όχι όχι, καλύτερα να αγοράσουμε πράσο να σου φιάξω πρασόπιτα.

- Ό,τι θέλει η μαγειρίσά μου, μόνο πολωνέζικα φαγητά μην φιάχνεις, γιατί δεν μου αρέσουν καθόλου. Όσες φορές έφτιαξες τα έφαγα με το ζόρι, για να σε ευχαριστήσω.

- Όχι, δεν θα μαγειρέψω ξανά. Μαθαίνω ελληνικά φαγητά. Να καλέss μελιτζάνess.

- Να πάρουμε όσες θέλεις.

- Ε, δύο ή τρεις;

- Γρήγορα μόνο, γιατί πρέπει να ανοίξουμε το μαγαζί. Θά 'ρθουν τα φρέσκα ρυζόγαλα και οι κρέμες για να σε ταΐσω.
- Να αγοράσουμε και ντομάτες;
- Να ώριμες κόκκινες ντομάτες, σαν τα μαγουλά σου, μωρό μου. Να αγοράσουμε από δαύτες.

Στη λαϊκή, ανάμεσα στα φρούτα και τα λάχανα, ο Σάκης περπατά καμαρωτός δίπλα στην όμορφη καλή σύντροφο, ενώ η δροσερή Πολωνέζα νιώθει ευτυχισμένη και τυχερή που έχει έναν τέτοιο τρυφερό άντρα στο πλάι της.

Η ξενιτιά την αντάμειψε με ένα θαυμάσιο ταΐρι.

Η Χιονάτη, οι επτά οργανοπαίχτες και το ακορντεόν

Κάθε πρωί, την ίδια ώρα, ο μικρότερος από τους επτά οργανοπαίχτες ξεροσταλιάζει μπροστά στο παράθυρο του υπόγειου μαγαζιού επισκευής οργάνων. Περιμένει να εμφανιστεί η όμορφη νέα να κατηφορίζει το πεζοδρόμιο, για να παίξει στο ακορντεόν ένα σκοπό για τις υπέροχες γάμπες της. Το απόγευμα, πάλι, προσμένει να τη δει να ανηφορίζει το δρόμο για να παίξει στο ακορντεόν το ίδιο τραγούδι και να συνοδεύσει το πικ-τακ των τακουσιών της. Πόσο του αρέσει αυτή η γυναίκα!

Κάποια μέρα παίρνει το θάρρος να πει:

- Καλημέρα σας.
- Καλημέρα σας, απαντά εκείνη ξαφνιασμένη αλλά όχι ενοχλημένη. Την επομένη την ρωτά πιο θαρραλέα.
- Καλημέρα σας. Σήμερα μήπως θέλετε να παίξω κάποιο άλλο μουσικό κομμάτι;

- Όπως θέλετε εσείς, χαμογελάει ντροπαλά.

Ενώ η ωραία του «πεζοδρομίου» συνεχίζει να βαδίζει γοργά, ώσπου να καθεί στη στροφή, ο Μάρκος παίζει στο ακορντεόν μια μελωδία από ένα κινηματογραφικό έργο.

Τη μεθεπόμενη μέρα, το απόγευμα.

- Καλησπέρα σας. Το ξέρω ότι βιάζεστε, αλλά σταματήστε για πολύ λίγο να ακούσετε ένα άλλο τραγούδι.

Η κοπέλα στέκεται μπροστά του σκερτοόζικα, ακουμπώντας στην κερασιά και του Μάρκου τα χέρια τρέχουν πάνω στα πλήκτρα του ακορντεόν από τη χαρά του, ενώ η μελωδία εξαπλώνεται κατά μήκος και πλάτος του δρόμου. Οι αγαπημένοι μαγαζάτορες της γειτονιάς βγαίνουν στις πόρτες μαγεμένοι από τον ήχο.

- Σας αρέσει, δεσποινίς Κλαίρη;

- Ξέρετε το όνομά μου;

Έκπληκτη εκείνη.

- Ναι, το άκουσα μια μέρα όταν σας φώναξε μία φίλη, ε, κι από τότε το έχω βάλει στην καρδιά μου, απαντά θαρραλέα εκείνος.

Το πήρε άλλωστε απόφαση να της τα πει μια κι έξω. Τα μάγουλα της Κλαίρης κοκκινίζουν.

Το βράδυ, ο Μάρκος δεν κοιμάται καθόλου. Συνθέτει το τραγούδι της ζωής του μόνο και μόνο γι' αυτήν.

Το πρωί μόλις ακούγεται το πικ-τακ των τακουριών της, το ακορντεόν ανάβει από τους ήχους του τραγουδιού του, που κάνουν την Κλαίρη να σταματήσει μπροστά στο παράθυρο, λέγοντάς του ένα γλυκό καλημέρα.

Είναι Αύγουστος μήνας κι είναι η γιορτή της. Οι επτά οργανοπαίχτες έχουν συγκεντρωθεί στο μαγαζί που είναι στολισμένο με λουλούδια. Η Κλαίρη φοράει το μενταγιόν-καρδιά, δώρο του Μάρκου. Είναι μια κούκλα μέσα στο κόκκινο φόρεμα ανάμεσα στους επτά

μουσικοδιδασκάλους, οι οποίοι παίζουν υπέροχα την πιο ωραία μελωδία της ευτυχίας του ζευγαριού και όλων τους.

Η ταμπέλα του μαγαζιού έχει αλλάξει: «Η Χιονάτη και οι επτά οργανοπαίχτες».

Τικ-τακ η καρδούλα

Στο πάρκο η γλυκιά μικρούλα Έλσα περιμένει τον αγαπημένο της κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο. Εκεί είναι το καθιερωμένο μέρος των συναντήσεών τους. Το έχει σκάσει από το σχολείο, την τελευταία ώρα, και λαχταρά να δει τον «ζουζούνο της». Κοιτάζει το ρολόι της. Έχουν περάσει δέκα λεπτά από τότε που ήρθε.

«Αχ! Πότε θα φανεί; Γιατί αργεί;»

Ο κτύπος της καρδούλας της πετάει από θάμνο σε θάμνο, από δέντρο σε δέντρο, από λουλούδι σε λουλούδι, σαν να ψάχνει τον Σπύρο. Στον κορμό του πεύκου έχουν χαράξει τα αρχικά τους: «Ε. Σ.».

Επιτέλους νά 'τος, φτάνει λαχανιασμένος. Προλαβαίνει να του μισοκρυφτεί. Ουπς, ο «ζουζούνος» την πιάνει και την αγκαλιάζει. Χαριεντίζονται. Κάποιοι υπερήλικοι, που κάθονται στα παγκάκια, τους κοιτούν μειδιώντας, νιώθοντας πικρία για τον χρόνο που πέρασε και που άφησε μόνο αναμνήσεις.

– Τι κάνεις, ζουζουνούλα μου;

Και της σκάει ένα φιλί στ' αυτί.

– Καλά, καλά, καλά. Δεν είχα διαβάσει σήμερα καθόλου.

– Ούτε κι εγώ, γιατί σε σκεφτόμουν.

Τον φιλά στο στόμα.

- Θα πάμε σινεμά το βράδυ;
 - Μα έχω φροντιστήριο. Να πάμε αύριο καλύτερα;
 - Αύριο έχω εγώ φροντιστήριο. Πάμε μεθαύριο;
 - Εντάξει.
 - Και μετά για καφέ.
 - Να μην αργήσω.
 - Εντάξει, δε θ' αργήσεις. Έπειτα είναι Σάββατο, άργησε και λίγο παραπάνω.
 - Γκρινιάζει ο μπαμπάς.
 - Άστον να γκρινιάζει. Πρέπει να γίνει μια αρχή, κάποτε.
 - Ε, as μην τον στενοχωρώ. Του έχω αδυναμία.
- Είναι ευτυχισμένα. Περιπατούν ανάμεσα στα δέντρα αγκαλιασμένα. Φιλιούνται.

Η ζωή είναι μπροστά μα τόσο μπροστά που έχουν καιρό για 10.000.000 φιλιά ακόμη.

Επίλογος

Ύστερα από όλα αυτά, κάθε μέρα πηγαίνω και σε έναν γάμο. Φοράω το ένα και μοναδικό καλό μου φόρεμα, αφού το πλύνω βέβαια το βράδυ, και τρέχω από την μία εκκλησία στην άλλη. Από τον Άγιο Σπυρίδωνα στον Προφήτη Ηλία, από τον Προφήτη Ηλία στον Άγιο Σπυρίδωνα και πάλι το ίδιο. Σε κάθε γάμο παίρνω πέντε μπομπονιέρες και πέντε κιλά. Και στους δικούς σας γάμους, είτε αληθινούς είτε φανταστικούς!

Τα βραβεία δόθηκαν στις πιο πάνω ταινίες στο «Ελλάς», στις 30 Μαρτίου, με όλη τη μεγαλοπρέπεια και τη χλιδή που αρμόζει στην τέχνη του κινηματογράφου. Εκτυφλωτικά φώτα, λιμουζίνες, κόκκινα χαλιά, φορέματα, τουαλέτες, ψηλοτάκουνα πέδιλα, γόβες, κάμερες, παρέλασαν εκείνο το βράδυ. Οι διάσημοι, οι stars, ήταν όλοι εκεί. Η μικρή «πολιτεία» μας γιόρταζε. Χαιρόμασταν τη μεγάλη αυτή γιορτή της πιο διάσημης πλέον περιοχής της Αθήνας. Οι γείτονες έδωσαν το παρόν τους, ζητωκραυγάζοντας τους αγαπημένους τους νηθοποιούς. Οι κούκλες κοιτοπουλογκαρσόνες σέρβιραν τα τραγανά κοτόπουλα πάνω σε ασημένιους δίσκους, ενώ έρεε άφθονο κρασί και μπύρα. Όταν η τελετή των βραβείων τελείωσε, πολύχρωμα μπαλόνια και φωτοβολίδες εκτινάχθηκαν στον ουρανό και μια νεραϊδογοργόνα αναδύθηκε από τα νερά του σιντριβανιού, παρασύροντας τις παρευρισκόμενες καλλίγραμμες γυναίκες να τσαλαβουτήξουν μέσα, να τραγουδήσουν και να χορέψουν μαζί της κάτω από τα χρωματιστά νερά, ενώ εμείς οι υπόλοιποι χορεύαμε στο ρυθμό της σάμπας. Γιατί σάμπα; ...Έτσι!

ΤΕΛΟΣ

Έργα της ίδιας

- Η Ισιδώρα, ο Έλβις, οι Μπιτλς κι εγώ
- Ο δωδεκάλογος των... κλιμακτηριακών γυναικών
- Το ημερολόγιο του Πύρρου
- Ποτ-Πουρί
- Οι άθλιοι των Αθηνών

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2007 ΣΕ ΠΕ-
ΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ 300 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑ ΛΟ-
ΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ Μ. ΡΩΜΑ-
ΝΟΣ Ε.Π.Ε, ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ 16 - ΑΝΩ ΗΛΙΟΥ-
ΠΟΛΗ, ΤΗΛ: 2109946.244, FAX: 210.9948.943

ISBN 978-960-89706-2-5